

[Boligministeren.]

Det afgørende er, at man kun søger bevil-linger på finansloven og tillægsbevillingsloven i forhold til faktisk givne statslåns-tilsagn og ikke i forhold til, hvad der eventuelt kan gives af tilsagn inden for lovens rammer.

Det følger af det, jeg lige har sagt, at de besparelser, som man har regnet med i fælleserklæringen, først vil kunne komme senere. De ligger ikke lige om hjørnet. Hvis der overhovedet bliver givet tilsagn om statslån — det gentager jeg der ikke gør — så vil den besparelse, man dér havde troet man havde haft, først vise sig om 2-3 år.

Til yderligere begrundelse for forslaget anføres i bemærkningerne,

„at det må antages, at boligbyggeriet inden for en overskuelig fremtid vil kunne finansieres på det private låne-marked med eller uden statsgaranti.“

Den vedtagne ramme for statsgaranti kan endog formentlig ikke tilnærmelsesvis udfyldes, mener man, og da statens direkte udlånsvirksomhed som sagt er subsidiær, må det formodes, at der ikke er brug for nogen udlånsvirksomhed i de kommende finansår.

Hermed er vi efter min opfattelse kommet til sagens kerne, vi står ved det springende punkt: er det nødvendigt at have den subsidiære adgang til at yde statslån, eller kan denne mulighed, som forslagsstillerne mener, helt undværes? Når man skal tage stilling til dette spørgsmål, vil jeg begynde med at minde om, at loven om boligbyggeri ikke som sin forgænger er en tidsbegrænset lov, men en lov, som gerne skulle gælde for byggeriet i adskillige år. Derfor kan det ikke være rimeligt at skride til ændringer, så snart de øjeblikkelige forhold på et givet tidspunkt gør den ene eller den anden bestemmelse mindre påkrævet eller måske helt overflødig. Men det er jo netop det, som forslagsstillerne vil. De siger, at således som byggeriet er stillet under de nuværende forhold, er der ikke behov for en statslåns-ordning, og så foreslår de den gældende ordning slettet for al fremtid.

Det er ganske rigtigt, at der, således som forholdene er, kan skaffes penge til byggeriet over det almindelige kapitalmarked, uden at staten behøver at træde til med udlån, det er jeg den første til at erkende; men

jeg drager en anden konsekvens af denne udvikling end de ærede forslagsstillere, nemlig den, at så længe der ikke er behov for statslån, er forudsætningerne ikke for tiden opfyldt, og der vil derfor ikke blive gjort brug af bemyndigelsen.

Boligministeriet har efter lovens ikraft-træden den 1. april 1959, som jeg har sagt nogle gange, ikke givet et eneste tilsagn om statslån til nyt boligbyggeri efter kapitel IV i loven, og vi har endog ikke fuldt ud udnyttet de muligheder for statslån, som overgangsbestemmelserne har givet os ret til. Statslånene er blevet indstillet, da man kunne anvende byggeriets omfang, men hvem tør skrive under på, at den situation, vi har i dag, vil fortsætte i det uendelige? Hvem tør tro på, at det private kapitalmarked under skiftende konjunkturer kan skaffe midler til det byggeri, der er behov for? Jeg tør i hvert tilfælde ikke løbe an på, at udviklingen vil forme sig sådan, og derfor må jeg anse det for uforsvarligt at give slip på det sikkerhedsnet, som jeg mener den subsidiære adgang til statslån er, en sikkerhed for et byggeri af tilstrækkeligt omfang.

Hvordan er i øvrigt situationen i dag? Ja, der bygges mange boliger, det er rigtigt. Omfanget kan man ikke klage over, men hvad med huslejen? Kan den jævne befolkning betale huslejen i noget af det private udlejningsbyggeri, der nu flourerer? Det kan den almindelige befolkning ikke, og det er klart, at det er et forhold, som jeg må tage i betragtning. Boliglovens formål er jo ikke blot at skaffe det antal boliger, som der er behov for, men også at skaffe det til en sådan husleje, at de boligsøgende kan få en efter deres økonomi og familieforhold passende bolig, som der står i lovens § 1.

Jeg nævnte før, at der ikke for tiden gives tilsagn om statslån til boligbyggeri, og der er heller ikke udsigt til, at det bliver nødvendigt at gøre brug af lovens bemyndigelse i den nærmest kommende tid. For en fuldstændigheds skyld vil jeg nu gerne tage et forbehold her. Der foregår i denne tid en meget betydelig erhvervsudvikling, som bl. a. giver sig udslag i, at nye industrier og andre erhvervsvirksomheder vokser op i egne, hvor der ikke hidtil har fundet nogen erhvervsudvikling sted. Denne udvikling tror jeg vi alle vil hilse med tilfredshed og